

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 4/duben 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Rejchrt: Na úpatí hory)
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Poděkování	19
Ze staršovstva	3	Branické rodiny s dětmi	19
z březnového staršovstva		Podpořte otevřený dopis	20
pozvánky a program		ve věci azylu čínských křesťanů	
Aprílová zpráva o vzkříšení	4	Kvíz „Kdo to byl?“	22
Zpráva o životě sboru	5	Křesťané v Nepálu	23
Zpráva za mladší dorost	11	Nedělní škola v nouzi	24
Marnotratný Jonáš	12	Modlitební setkání	24
Vzpomínky po půlstoletí	14	na podporu čínských křesťanů	
(pokračování z minulého čísla)		Vyznání	25
Zpráva za starší dorost	15	(z knihy Jindřišky Kubáčové)	
Bylo mně pět let,	16	Pozvánky, inzerce	26
když se stavěl náš kostel		(bazárek a dvě výstavy, Diakonie)	
Luděk Rejchrt: Vrývání	17	Kontaktní informace	27
Splnění sene EVEN	18	Tiráž	27

ZE STARŠOVSTVA

Z BŘEZNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 12. 3. na své 785. schůzi.

Přítomni: Bedrník, Brunkco, Dus, Holý, Kolář, Pechar, Procházková, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Borovská, Kulhan, Thomsonová. Dušan Bruncko (Eliášův příběh v 17. kapitole 1. Královské).

Staršovstvo projednávalo přípravu sborového shromáždění (zpráva o životě sboru a hospodářská zpráva). S radostí konstatovalo, že se našli kandidáti do dozorčí rady Diakonie (Petr Bísek, Kateřina Svobodová, Jiřina Chlumská). Rozhodlo o zakoupení notebooku a nové tiskárny do kanceláře.

POZVÁNKY A PROGRAM

- 13. 3., 10. 4. a 15. 5. pastorální konference kazatelů pražského seniorátu v Braníku
- 8. 4. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar
- 11. 4. koncert Rudolfa Měřinského a Heleny Střížkové v 19 hodin
- 15. 4. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar
- 18. 4. posezení s Dagmar Evaldovou v Evenu v 15 hodin
- 21. 4. setkání kurátorů pražského seniorátu
- 29. 4. bázárek oblečení
- 13. 5. slavnost k 70. výročí otevření našeho kostela
- 16. 5. koncert Rudolfa Měřinského od 19 hodin
- 25. 5. Noc kostelů

Další pozvánky najdete na straně 26.

APRÍLOVÁ ZPRÁVA O VZKŘÍŠENÍ

Letos ten liturgický rok dopadl – svátek zamilovaných na Popelční středu a Boží hod velikonoční na Apríla. Nu – zamilovaní mohli skončit v sushi baru na nějaké postní rybě. A velikonoční příběh jako Boží Apríl? Nu – zkusme se nad tím zamyslet.

Jen pro pořádek – první doložené vtípkování na tento den máme doloženo z Íránu už roku 536 před Kristem, kdy si 13. den prvního měsíce svého počítání roku vzájemnými zlomyslnostmi připomínali, jak mýtický král Jamšíd kohosi „aprílem“ vyvedl. A vydrželo jim to dodnes v rámci svátku, kterému říkají Sizdah Be-dar. U nás je první doložená zmínka o aprílových zlomyslnostech z roku 1690, autorem je Bartoloměj Chrystellia z Prahy.

Kdyby ten 14. nisan roku 33 připadl na prvního dubna a zároveň byla v našem počítání času neděle, byla by to vlastně hrozně vtipná shoda náhod. Byl by to Boží „apríl“ na druhou. Ale i bez tohoto zdůraznění platí, že základní zvěst křesťanství je zvěst pro lidsky rozum bláznivá. Co v tom je za rozumnost?!

Nechat Ježíše vyslýchat, ponižovat a trápit oficiálními mocenskými strukturami židů i pohanů a Boží odpověď na to všechno říct jen několika málo vybraným!

Nechat zemřít Božího Syna veřejně a všem na očích a vzkřísit ho tajně, jen pro oči učedníků!

Bláznovská zvěst o kříži a ještě bláznivější zvěst o prázdném hrobu jako základní kámen křesťanského vyznání víry v Ježíše Krista, který byl ukřižován, umřel, byl pohřben, sestoupil do pekel a třetího dne vstal z mrtvých. S takovým základem není divu, že i všechno pokračování nebude odpovídat lidskému rozumu, logice a moudrosti tohoto světa a častou výtkou proti křesťanské zvěsti bylo, je a bude, že to je jen neuskutečnitelný bláznivý sen.

Koho to tedy vlastně Bůh vyvedl o Velikonocích Aprílem? Dábla. Dábel si myslel, že jeho zbraně – hřích a smrt – zase jednou vyhrály. Ale Boží Hod velikonoční, to je jeden dlouhý nos, který Pán Bůh na dábla udělal. I když vzkříšeného Božího Syna neviděl ani Pilát, ani židovská velerada, ani císař v Římě, ďáblovi nemohlo uniknout, že tento vězeň nejen unikl z jeho vězení, ale navíc za sebou nechal otevřené dveře a kde on otevírá, tam už je nikdo nemůže zavřít. (Zj 3,8)

Připojme se tedy k Bohu a udělejme na dábla také dlouhý nos. Tam, kde člověk dobrovolně přijímá své trápení, slabost, bídu..., aby tím pomohl druhým, tam jde ve stopách Ježíše Krista. A kdo jde ve stopách Ježíše Krista, ten se nezastaví na Velký Pátek, ale byť by musel sestoupit i do pekel, přece dlouhým nosem udělaným na dábla kráčí k neděli Vzkříšení.

ZPRÁVA O ŽIVOTĚ SBORU

sborové shromáždění 18. 3. 2018

Milí přátelé, stalo se dobrým zvykem strukturovat zprávu o životě sboru do dvou oblastí, ale letos jsme ji po jistém váhání rozšířili o úvahu o postavení sboru a církve v naší společnosti. A tak se prosím obrňte trpělivostí.

(1) VERTIKÁLA

V té první oblasti (pro názornost: vertikální), si připomínáme hlavní cíl našeho usilování, který leží u Boha. **Vertikální osou** našeho snažení je hledat Boží vůli a naplňovat ji. Hledáme ji v Božím slovu a zvěstování církve a odpovídáme na ni v myšlenkách, slovech i činech. Kolikrát jsme však špatně četli Písmo, kolikrát ho církev špatně vykládala, kolikrát naše myšlenky, slova i činy směřovaly docela jinam. Proto tu vertikálu musíme stále hlídat, když naše záliby a slabosti nás strhávají do stran a dolů. V modlitbách prosíme o dar Ducha svatého, aby nás vracel na správnou cestu. Scházíme se tu, abychom Božímu slovu společně naslouchali (v roce 2017 jsme napočítali 56 bohoslužeb), abychom mu v liturgii společně odpovídali – modlitbou, písní, vyznáním – a při tom všem abychom přemýšleli, jak věci stokrát slyšené nově pochopit a přetvořit v něco hmatatelného.

(2) KRUH V HORIZONTÁLE

A tady přecházíme do té druhé, hmatatelnější oblasti, ve které se život sboru odehrává. Sbor je jako kruh narysovaný v rovině: před Pánem Bohem jsme si všichni rovni a každý má k němu stejně blízko. Když už je třeba, aby někdo stál v čele, pak to má vnímat jako pověření k službě. Protože ani on nestojí v centru. Jediný Kristus stojí uprostřed svých učedníků, sklání se k nim, myje jim nohy, dává jim tak příklad. Rakouský císař každý rok na Velikonoce umýval nohy dvanácti vídeňským žebrákům. Právě ten, u kterého se sbíhaly nitky impéria, se tímto způsobem symbolicky stavěl na stejnou úroveň s těmi nejbídnějšími. Všichni ti císaři a faráři, prezidenti a kurátoři, ministři a proroci, starostové či diakoni mají v Božích očích stejné postavení jako kdokoli jiný (v našem sboru to naznačujeme i tím, že se občas za kazatelnou postaví někdo jiný – loni to bylo 14 lidí). Každý bod na kružnici má ke středu stejně daleko; máme různá obdarování, ale všichni máme mít společnou touhu, prospívat svým vlastním, nezaměnitelným způsobem celému společenství.

Je nás ve sboru celkem 331 (z toho 305 s hlasovacím právem). Sbor se ovšem přirozenou cestou obměňuje. Loni jsme měli 1 křest dospělého a 4 dětské a také 4 svatby. A lidé přicházejí a odcházejí z nejrůznějších důvodů, až se nám někdy začíná zdát, že ztrácíme přehled. Což nás mírně zneklidňuje. Obecně bychom rádi, aby sem všichni přicházeli rádi a s důvěrou, jako domů, ale co pro to udělat konkrétně? Všimnout si, promluvit se sousedem... Probíhá křesťanská služba. Dobrovolníci rozvázejí lidi autem do kostela a zpět. Můžeme si popovídat v naší tzv. Kavárně, nebo při společném obědu. Komunikujeme na webu a na stránkách Brány. Zdárně se organizují všechny věkové kategorie, od maminek s dětmi až po ty nejdříve narozené. Pořádají se bazary, plánuje se dětský koutek na zahradě (vpravo od kostela)... Děje se toho leccos, a leccos se dá ještě zlepšovat, a leckdo by byl vítanou pomocí do jednoho či druhého týmu, jen to třeba neví, nebo se zdráhá... Prosíme, nestyďte se přihlásit, nebo někoho pozvat, protože ve všech těch aktivitách jsou dobrovolníci, kteří si taky občas potřebují odychnout a o své úkoly se podělit.

Způsobů, jak se navzájem potkávat a jak si pomáhat, je tolik, že se to nevejde do žádných statistik. Leccos se objeví na webu či ve zmiňované Bráně, proto zde nemluvíme úplně o všem. Jen pár čísel, za kterými se skrývá spousta práce bratra faráře pro celý sbor, ale i dalších, kdo pracují hlavně s dětmi a mládeží: 32 biblických hodin, – 30 setkání mládeže, – 35 setkání dorostu (od září 2017 ve dvou skupinách), – 55 nedělních škol (ve dvou skupinách), – 12 jiných katechetických akcí (to jsou hlavně svatební a křestní přípravy), – několik křtů a svateb a rozloučení s těmi, kdo nás předešli, – a dále jsou to: tábor Olešínky pro mladší děti, – tábor Pecka pro starší děti, – dorostový vodácký tábor, – sborová dovolená, – dvě vícedenní výpravy, devět víkendových a jednodenních akcí dorostu, akce mládeže a rodin s malými dětmi. O všech akcích platí, že vyžadují hodně předchozích příprav a uvítali bychom další pomocníky.

Zvlášť je ještě třeba poděkovat za službu bratra kurátora a dalších, kdo zařizovali stavbu Evenu, naší nové budovy, kterou jsme loni na podzim slavnostně otevřeli.

Nicméně, v krásném obrazu sboru jako kruhu je jedno čertovo kopýtko – to když z té semknutosti uděláme uzavřenost a výjimečnost. Když si dovnitř napíšeme plus a ven minus. Když začneme zdůrazňovat hranici, která nás dělí od tzv. zlého světa. Když si začneme myslet, že my jsme tím světlem a že za dveřmi kostela číhá temný, nepřátelský svět. Že máme bojovat s kacíři, ohněm a mečem šířit znamení kříže a náš kruh rozšiřovat tak, abychom všechno kolem pohltili.

Ve skutečnosti však my sami jsme tou hranicí, my sami jsme ve svém nitru rozpolceni, my sami podléháme ďáblovým svodům ze všech stran, a v nějaké duchovní bitvě bychom se my sami okamžitě sesypali. Jediný, kdo je skutečně

uvnitř, kdo skutečně může bojovat s ďáblem (a už ho přemohl) a s kým jediným máme šanci, že i my před ďáblem obstojíme, je Kristus.

Budme tedy jako kruh: solidární a semknutí, avšak současně: nebudme jako kruh: izolovaní, uzavření, domněle dokonalí a soběstační. Svět kolem nás patří Bohu, stejně jako mu patří církev, a je dobrý právě tak jako je dobrá církev, protože obojí stvořil dobrý Stvořitel. Ten, který stojí v centru našeho kruhu a zve nás k sobě, do své církve – a taky nás posílá ven, do svého světa. Do dalších kruhů!

(3) DALŠÍ KRUIHY –

to je třetí geometrický obraz. (Tím prvním obrazem jsme si připomněli vertikální vztah k Bohu, hledání jeho vůle. Druhý obraz jsme narýsovali do horizontály jako kruh, protože v Božích očích jsme si všichni rovni, všichni k němu máme stejně daleko a máme být solidární.) Další kruhy jsou kolem nás – a skrze nás – a vedle nás – a někdy taky proti nám. Jde tedy o to, jak se naše společenství vztahuje k jiným. Jak si jako křesťané stojíme ve společnosti. I tady nám pomůže obraz kruhu, jenomže se rozpadá do tří podobrazů.

(3a) Jsou tady společenství lidí, kteří stejně jako my touží, **aby v jejich centru stál Ježíš Kristus**. Je tady takový větší okruh Českobratrské církve evangelické, nebo menší okruh pražského seniorátu; jsme rádi, že se naše mládež účastní celocírkevních akcí, konkrétně loni to byl sjezd v Jablonci nad Nisou, kde naši mladí dokonce přispěli vlastní kapelou. Stejně tak jsme vděční za další taková společenství, evangelická, katolická a další – a konkrétně za ekumenická a modlitební setkávání. Jeden takový nenápadný kroužek nás dokonce propojuje až s dalekým Nepálem, kde dlouhodobě podporujeme vždy jednoho studenta teologie.

(3b) Pak jsou tu lidé, kteří sice vidí centrum svého života a svého společenství někde jinde než výslovně v Kristu, ale – mohu-li to říci zjednodušeně – **oni nestojí proti Kristu**. Myslím tu na společenství, která se přirozeně vytvářejí kolem hudby nebo obrazů, anebo kolem kyticek a pejsků, anebo kolem vědy a školství, anebo kolem charity a sportu, anebo kolem vaření a turistiky a oblíbených historických kvízů, a tak dále, a mnohdy se ty zájmy a profese všelijak prolínají a doplňují. Mnoho lidí přichází do našeho kostela a přinášejí si různé zájmy, o které jsou ochotní se podělit, jako dobří sousedé, při takových akcích, jako jsou: Silvestr, Abrrríl, Branířobě, Ohlédnutí za letními akcemi, práce na zahrádce, série koncertů Rudolfa Měřinského a jeho hostů s promluvou bratra faráře, Noc kostelů.

Dále náš kostel využívají spřátelené subjekty: Vinice (páteční rozhovory o židovství a křesťanství), Exit (jednou za 14 dnů se tu schází tým dobrovolníků na pomoc bezdomovcům), ukrajinské bohoslužby v neděli odpoledne. A opět je třeba tu poděkovat bratru faráři a dalším dobrovolníkům, kteří se o to všechno starají.

Spousta zkoušek a práce je každoročně za vánoční hrou. Loni nám v ní děti pověděly, že přinášet lidem evangelium není zrovna jednoduché. Nejdřív se mu-

síme naučit rozumět jejich vyjadřování. Když si někdo stěžuje, že se mu lepší smůla na paty, tak není dobrý nápad lít mu na podrážky toluen. Je třeba najít společnou řeč – a je jedno, jestli to budou kytičky nebo kytary, hlavně aby z toho nečišela účelovost, která většinou zase odpuzuje. Říkává se, že „květina to řekne sama“, a stejně to platí o hudbě, které rozumí celé lidstvo. Děkujeme všem, kdo takovými cestami šíří krásu a dobro – konkrétně našim brigádníkům, a našemu pěveckému sboru, orchestru, i třem varhaníkům.

(3c) Jak by to bylo hezké, kdybychom tady – jak se říká – mohli „v nejlepším přestat“. Jak si všichni pěkně rozumíme, jak se nám daří zvěstovat evangelium – ovšem přiznejme si: zatím jsme tu mluvili o lidech, kteří už tak jako tak přicházejí do kostela s nějakým pozitivním předporozuměním. Velice často tak jako tak přesvědčujeme jenom přesvědčené. Ale co ti ostatní? Kteří jednoznačně **stojí proti Kristu**? Co ti, kteří do kostela ani nepáchnou a náboženství je pro ně něco jako nadávka? Anebo – ještě hůř – co s pokrytci, kteří si náboženství a křesťanské nebo jiné hodnoty berou do úst jen jako záminku, a ve skutečnosti je v centru jejich života něco docela jiného?

Loni a letos v lednu se konaly dvoje volby – parlamentní a prezidentské – a v obou veliký úspěch zaznamenali populisté a nacionalisté. Jednoznačně tak zvítězily protikřesťanské tendence a tím vůbec nemyslíme jenom na to, co je vidět na povrchu, jako třeba že populisté chtějí zdanit restituce. To je jenom malý začátek, předznamenání daleko těžších zkoušek, které před námi stojí. Myslíme tu na závažnější tendence. Posouvají se hranice toho, co je morálně přijatelné a co už je přes čáru. Lidé už se nestydí na veřejnosti veřejně sprostě mluvit a sprostě jednat. Popírání holokaustu, vykřikování, že ten a ten, dokonce třeba i děti jiné barvy pleti patří do plynu nebo na šibenici, oslavování zločinců typu Lenina, Stalina, Gottwalda, schvalování politických poprav a střelby na hranicích, volání po vládě pevné ruky a zadržování republiky, prosazování referenda podle scénáře takzvané přímé demokracie, což by v důsledku vedlo k tomu, že bychom vystoupili z Evropské unie a vrhli se rovnou do medvědího objetí Velkého bratra na Východě. Vyvolávání vln nenávisti proti všem možným skupinám lidí, kteří se jakkoli odlišují – rasou, původem, vyznáním či profesí – a tak se mohou snadno hodit do jednoho pytle. Z nejvyšších míst na Hradě a z parlamentu slyšíme pomluvy a lži, adresované jednou proti Romům, jindy proti muslimům, jindy zase proti politikům, novinářům nebo bezdomovcům, uprchlíkům... Jedna vlna za druhou, a obratní manipulátoři na nich surfují stále do vyšších pozic.

(4) NAŠE MÍSTO VE SVĚTĚ

Kde je však naše pozice ve světě, ve kterém se toto všechno děje? Kde se v tom zuřivém mocenském boji nachází náš malý kroužek, tři stovky pražských, respektive padesát tisíc českých a moravských evangelíků?

(4a) Za první, naše místo není na straně těch, kdo jsou zrovna **nahoře** a svoji moc uplatňují arogantně, svévolně, v rozporu s lidskými i Božími zákony. I když je to velké pokušení pro církev – prostě se přizpůsobit, pokorně políbit prsten a ještě jim pěkně požehnat a pomodlit se za stabilní vládu a klid na práci. Takhle se to dělává tam, kde církev žije se státem v oboustranně výhodné symbióze. Tam už je jedno, kdo je v čele státu: ať je to kdokoli, je považován za vladaře z Boží milosti, kterému musíme stát po boku a ve všem mu asistovat. Věříme, že to-muhle pokušení dokážeme jakžtakž odolávat, snad i díky husitské a kalvínské, havlíčkovské a masarykovské, beranovské a disidentské tradici.

(4b) Za druhé, naše místo není kdesi mimo, v **závětrí**. To jest, že bychom si o těch mocipánech jen tady uvnitř kostela mysleli své. Ať si dělají, co chtějí; ať si vedou svoje mocenské hry, však ty Boží mlýny je semelou, ale nás se to netýká. Jen když nás nechají na pokoji, abychom si tady ve svých kruzích, mezi sebou poklidně hlásali evangelium. Takové závětrí ve skutečnosti neexistuje – „oni“ nás na pokoji nenechají, ale až se vypořádají s Romy, a s uprchlíky, a s novináři, a s homosexuály, a s bezdomovci a s jinými takzvanými parazity a budou potřebovat předhodit masám další škůdce, tak přijdeme na řadu i my. Budeme-li jenom přihlížet, jak se tu „tvůrčím způsobem“ překrucuje Ústava a likviduje demokracie, budeme toho jednou litovat. Přitom však v dnešní stále ještě svobodné a komunikačně vyspělé společnosti máme mnoho možností, jak situaci ovlivnit. Stačí jen trošinku snahy, jen chvilinku času pro demokracii (tady narážíme na iniciativu „milionchvilek.cz“). Budme tedy „pisklouny“, budme těmi, kdo pískají, když vidí faul. Konec konců nás v tom může inspirovat i bratr Dominik Duka, který veřejně schválil demonstrace občanů proti tomu, aby kozel nebyl zahradníkem: to jest, aby člověk, který sloužil brutálnímu komunistickému režimu, mlátil neozbrojené lidi, lhal do televize a dodnes toho všeho nikdy nelitoval, nebyl předsedou jedné parlamentní komise.

(4c) Za třetí však, naše místo – jakožto sboru nebo církve – není **na některé frontě mocenského boje**. Nemůžeme se postavit pod prapor jedné či druhé politické strany, musíme si zachovávat odstup. Musíme ovšem vladaře kritizovat, když to, co mají dělat, dělají špatně. Když vláda bez důvěry parlamentu dělá personální čistky na úřadech a zanedbává profesionální pravidla, což pak v podobě nedomyšlených zákonů dopadá na hlavy nás všech. To vše musíme kritizovat jako jednotliví křesťané, kteří jsou zároveň občany v demokratické společnosti. Kritika ze strany celého sboru či církve však vždycky bude ještě v něčem specifická. Církev vladaře nekritizuje z pozice těch, kdo by to dovedli a chtěli dělat lépe. Nekritizujeme je proto, že bychom je chtěli svrhnout a sami posadit svůj sbor nebo církev na jejich místo. Různé teokratické a blouznivé projekty v dějinách jsou nám varováním, aby se církev jako taková nedrala do mocenských pozic. Musíme si dávat pozor na pokušení zatahovat Boží jméno do našich projektů, vytahovat se

s „našimi křesťanskými hodnotami“. Církev jako takové se nemají mocenského boje samy účastnit – to je legitimní úkol politických stran – současně však mají církve i křesťané, stejně jako všechny politické strany i občané, společnou odpovědnost za to, aby se ten boj vedl podle pravidel a v ústavním rámci. K tomuto rámci – v naší dějinné situaci a demokratickém uspořádání – bohudíky stále ještě patří rozličné instituce a vyvažovací mechanismy – parlament, senát, soudy, svobodná veřejnoprávní média, Listina základních lidských práv.

Musíme tedy kráčet po tenké hraně, nespadnout sem ani tam, abychom se chovali občansky i křesťansky věrohodně: jako občané máme hlasitě odporovat populistickým, nacionalistickým a komunistickým tendencím, abychom neskouzli do kolaborace či lhostejnosti a bezmoci – a současně to máme jako křesťané činit s vědomím vlastní hříšnosti a nedokonalosti. Abychom neskouzli do stranickosti, sebespokojenosti, triumfalismu. Protože tady nebojujeme jako ti dobří proti těm zlým, ale bojujeme se zlem, které hlodá uvnitř každého člověka, i uvnitř nás samotných (srv. Efezským 6,12).

(4d) Kde však tedy je naše místo ve společnosti? Zatím jsme jenom vykreslili rizika a místa, na která bychom jako sbor a církve vstupovat neměli: NE s těmi nahore, NE v závětrí, NE na jedné či druhé frontě mocenského boje. Kde tedy máme být? Evangelium říká jednoznačně: máme tou úzkou a nesnadnou cestou kráčet **k těm, kdo jsou DOLE**. Solidarizovat se s těmi, za kterými přišel samotný Bůh a stal se jedním z nás. Naše místo v tomto labyrintu světa není v ráji srdce, ale na straně obětí – po boku těch, kdo trpí ve světě plném válek a křivd, nenávisli a diskriminace.

Jak konkrétně jim máme pomoci, na to žádný recept není a každý si musí najít svou cestu. Díky Bohu i u nás se leccos děje společnými silami, například v Diakonii. Ale na počátku takové práce nakonec stejně zase stojí nějaká individuální, osobní aktivita. Jsou mezi námi takoví bratři a sestry, kteří to či ono dělají, ani to nechtějí příliš zveřejňovat. Všechny kroky tímto směrem – ať veřejné či soukromé, ať společné či individuální, ať malé či velké, ať viditelné nebo méně nápadné – si zaslouží naši úctu a dík.

Pro církve i pro sbor i pro jednotlivce vidíme inspiraci ve slovech evangelického teologa a mučedníka Dietricha Bonhoeffera: *„Církev je církví, pokud je tu pro druhé... Naše odpovědnost spočívá na jediném Bohu, který žádá svobodnou odvahu víry k odpovědnému činu, a současně tomu, jenž přitom zhřeší, slibuje odpuštění a útěchu... Křesťanství nesmí dopustit, aby bylo vytlačeno za hranice veřejného života; Bůh, kterému má smysl věřit, je trpící Bůh uprostřed světa.“*

Děkuji za pozornost.

ZPRÁVA ZA MLADŠÍ DOROST

V září 2017 se dorost rozdělil na dvě samostatně fungující skupiny, které se schází ve stejnou dobu (označení „starší a mladší“ je zavádějící, děti jsou rozvrstveny dle svého přání a preferencí).

Dorost se schází každý pátek od 15.30 do 17.00. Věkové rozpětí dětí je od 5 (i mladší) do 13 let. Děti se zúčastňují v počtu 7–15 dětí na schůzce (viz docházkový list v Evenu). Vedoucí se zúčastňují v počtu 1–3 (Adéla Bedrníková, Tomáš Bedrník, Tom Plhák).

Program: úvodní hra, zpívání, duchovní program, tematická činnost/hra, modlitba, svačina, docházka.

Do Vánoc byly biblické programy zaměřeny na opakování základních příběhů ze Starého zákona, od Vánoc probíráme Nový zákon, konkrétně život Pána Ježíše. Scházíme se většinou v Evenu, občas v apsidě (dle domluvy se starší skupinou dorostu). V Evenu rádi využíváme audiovizuální techniky, pouštíme dětem pořady s biblickou tematikou, zkoušeli jsme i biblické hry online apod.

Pořádáme také víkendové a vícedenní akce cca 1× za 2 měsíce. Zde je větší prostor k navazování užšího vztahu vedoucích s dětmi a děti mezi sebou navzájem, k rozhovorům a k prožívání společenství mezi sebou a s Bohem.

Pořádání akcí nám výrazně usnadnila možnost přespávání v Evenu s plně vybavenou kuchyní a sociálním zařízením. Akce byly pořádány společně pro děti z obou skupin dorostu a podíleli se na nich taktéž vedoucí obou dorostů.

Od 1. 3. 2017 do 1. 3. 2018 se uskutečnilo 35 schůzek dorostu, 9 jednodenních a víkendových akcí (Bang, Pizza, Noemova archa, Tříkrálová sbírka, Biblická stezka, Vodácký rychlokurz...), 2 vícedenní výpravy (Velikonoční a Podzimní výprava) a letní týdenní vodácká akce na Otavě – „Vzhůru pojďme!“

Snažíme se vytvořit prostředí, kde se všechny děti bez rozdílu budou cítit přijímány, kde nebude dávat důraz na výkon, ale si každé dítě bude moci prožít pocit jedinečnosti a přijetí; kde se děti k sobě navzájem budou chovat laskavě a kamarádsky. Snažíme se vytvořit partu dětí, které budou mít společné zážitky, které se budou na sebe každý týden těšit. Snažíme se vytvořit prostředí, kde se děti mohou setkat s Bohem, chceme pomoci dětem najít Boha, vytvořit si osobní vztah s Ním a ukázat jim, ač nedokonale a pouze dle našich schopností, vědomostí a zkušeností, jak víru žít v běžném životě. Snažíme se ukázat dětem, co nám vztah s Bohem dává, co znamená pro nás a co může znamenat pro lidi okolo nás. Snažíme se dětem vtisknout základní křesťanské principy a realie hrou a zábavnou formou.

Adéla Bedrníková

Zprávu za ty starší najdete na straně 15.

MARNOTRATNÝ JONÁŠ

Neobvyklý je příběh Jonáše. Jaké je jeho poselství? Je Jonáš postavou Bible, která nám může být v něčem příkladem? Můžeme říct, že Jonáš na začátku příběhu je jiný Jonáš, než Jonáš na konci příběhu?

Bůh vidí město Ninive a vidí hřích jeho obyvatel. Je to ohromné město, na dnešní poměry skoro městský stát. Hřích města je také velký... a temný. Představme si ty nejhorší, nejtemnější věci – a k těm ve městě docházelo. Bůh vidí, jak veliký hřích je. Bůh ale také vidí lidi, kteří jsou otroky tohoto hříchu. Vidí osoby, které stvořil a pro které si přál něco lepšího. Záleží mu na těchto lidech, miluje je, chce, aby se obrátili od hříchu, aby našli cestu zpátky k němu.

Z nespočtu lidí, které by si Bůh mohl vybrat k tomu, aby je poslal do města jako své posly, si Bůh vybere Jonáše. Kdo to byl? Proč zrovna on? Z Jonášovy reakce na Boží povolání můžeme usuzovat: *Jaké měl asi Jonáš mínění o Bohu, když se automaticky rozhodl jít na úplně jinou stranu, než mu Bůh přikázal? Jaké bylo jeho srdce? Jaké bylo jeho chápání Božího srdce?* Jonáš se nezajímá o Boží motiv, proč ho posílá do Ninive. Nesnaží se Bohu porozumět. Jonáš si chce žít po svém. A nenechá Boha, aby ho v tom vyrušoval.

Jenže – Bůh ho vyrušil záměrně. Chtěl ho něco naučit.

Jonáš utíká na loď, ale Bůh ho nenechává utéct. Nechá Jonáše padnout, na úplné dno, do těch největších hlubin oceánu. Nechá ho klesnout. Jestli byl Jonáš zvyklý dělat si věci po svém, spoléhat se na sebe, zajímat se jen o sebe, v tento moment je to pryč. V hlubinách a v temnotě, v tichu a samotě se Jonáš navrácí k Hospodinu, navrácí se k sobě, navrácí se k tomu, co je důležité, na čem nejvíc záleží – k chvále Hospodina, pokoře před Hospodinem. Z jeho srdce vychází upřímná chvála: *„Já ti však s díkyvdáním přinesu oběť, co jsem slíbil, splním. U Hospodina je spása.“*

Jonáš se vrací do světla. Jako by ze smrti přešel k životu. Konečně jde tam, kam ho Bůh posílá, a káže, co mu přikázal. Je zde nový Jonáš. Anebo ne?

Po splnění úkolu se Jonáš posadí na hoře za městem a čeká na zkázu. Božím záměrem bylo město zachránit, Jonáš čeká na zkázu. Bůh posílá Jonáše do Ninive, aby mělo Ninive šanci se odvrátit od hříchu. Právě z toho důvodu tam Jonáš ale nechce jít. Jonáš ani do této chvíle, navzdory tomu, čím prošel, nebyl blíže pochopení Božího srdce, jehož úmysly jsou motivované milostí, jež jímá lítost. Jonášovo srdce zůstalo tvrdé, sobecké.

„Tobě je líto skočce a mně by nemělo být líto Ninive?“

Ninivští čekali na slovo osvobození. I když žili v hříchu, věděli, že otročí svému hříchu. Jediné Jonášovo slovo pro ně bylo povzbuzením k obrácení. Jeho slova byla jako pramen vody, na který tak dlouho čekali. Jonášova mise byla úspěšná. Jonáš byl dobrý prorok, zřejmě dobrý řečník. Měl talent na úkol, který dostal. Na Jonášově srdci ale zbyla po úspěšném splnění úkolu stále spousta práce. A tak tam na kopci sedí Jonáš, je opět o samotě a v tichu se svým Otcem. A ten s ním vede těžký rozhovor. Mluví spolu o Božím srdci, o Boží vůli a Bůh chce, aby mu Jonáš porozuměl. Zde Jonášův příběh končí – intimní čas s jeho Otcem, který chce, aby služebník porozuměl motivům jeho srdce. Jonáš byl tím pravým člověkem pro daný úkol proto, co se měl naučit a jak mělo být proměněno jeho nitro.

S námi to není jiné, od Jonáše se moc nelišíme. I když jsme uvěřili a znovu se v Kristu narodili, naše srdce potřebuje mnoho lekcí, aby pochopilo a přiblížilo se k srdci Hospodinovu. Bůh nás vodí cestami, kde si nás používá ke službě, ale na těchto cestách chce hlavně měnit naše srdce.

Před pár týdny zemřel jeden z největších evangelistů posledních desetiletí, Billy Graham. Billy Graham rád používal přirovnání, že jako křesťané bychom měli být „FAT“. Tedy, ne tlustí (jak by doslovný překlad napovídala), ale Faithful, Available a Teachable – tj. věrní Bohu, k dispozici Bohu, a otevření k učení se tomu, co nás Bůh chce učit.

Jonáš nebyl zrovna dobrým příkladem „FAT“ služebníka. A možná my sami někdy zápasíme, abychom jimi byli. Ale dobrou zprávou je, že navzdory tomu, jaký byl Jonáš a jací jsme my, Bůh má s námi plán a vodí nás cestami, kde nás chce učit, kde se nám chce dávat poznat. A to i tehdy, když jsme třeba, tak jako Jonáš, na útěku od něj.

Eliška Adamcová

MALÝ PŘÍPADOOTEK:

Na rozdíl od těch současných nesou biblická jména symboliku. Jonášovo můžeme do češtiny přeložit jako *holub(ice)*.

Známe mnoho holubů – městské „žebračky“ plné červíků, komunisty zprofanovanou Picassovu holubici míru, dále (prý) českou holubičí povahu (ač se holubi navzájem perou o potravu, jakáť to ironie...), *holubičku milou* z lidové poezie, vrabce v kapse i holuba v nose...

Nejednu najdeme holubici ve Velepísni a jednou z holubic je dokonce inspirátorka 56. žalmu („němá holubice dále“)...

Máme mnoho vzorů, které nás mohou inspirovat. Můžeme být mnoha bližším dobrými holubicemi... ale hlavně před tváří Páně neztratíme tu svou vlastní tvář; budme sebou samými.

MFP

VZPOMÍNKY PO PŮLSTOLETÍ^{*)}

... Za války nebylo možno začít stavět novou budovu pro shromáždění budoucího branického sboru, avšak začaly přípravy. Bratr Šnajberk, jehož rodině patřily rozsáhlé pozemky jižně od středu Braníka – v té době byly pronajímány na pěstování zeleniny – byl ochoten věnovat církvi pozemek na stavbu kostela. Architekt Ing. Pavel Bareš vypracoval předběžný plán. Tento návrh byl zveřejněn na titulní straně výroční zprávy branické kazatelské stanice za rok 1944. Kostel by svou věžovitou přední částí byl zdaleka viditelný. Koncem války na tuto tak dobře plánovanou stavbu věnovali členové mnoho tisíc korun.

Válka skončila 9. května 1945. V posledních dnech se členové výboru branické kazatelské stanice podstatně podíleli na obraně města proti německým útočníkům.

V osvobozené republice již nebyla náboženská činnost omezována. Bylo možno zřídit samostatný Farní sbor v Braníku od 1. září 1946, jehož součástí byla i modřanská oblast, kde byl zřízen filiální sbor v prosinci 1946.

Hned po válce obnovila činnost i Husova československá evangelická fakulta bohoslovecká v Praze. Byla jako jiné české vysoké školy zavřena německými okupantskými orgány 17. listopadu 1939.

Děkan fakulty byl opět profesor František Bednář. Vyzval mne, abych se ucházel o místo asistenta. Předchozí asistent Josef Svatoň mne nabádal, abych na toto místo nastoupil. Poté, co jsem složil doplňovací státní zkoušky, byl jsem v prosinci 1945 jmenován asistentem s platností od 1. prosince. Vikářem nuselského sboru jsem přestal být 31. prosince 1945.

Protože v českobratrské církvi byl nedostatek duchovních, pracoval jsem v Braníku a Modřanech i nadále až do února 1947. Kázal jsem téměř každou neděli a během týdne jsem vedl biblické hodiny a shromáždění mládeže. Děkan Bednář mi umožňoval abych i při plné práci na fakultě mohl být činný v církevní službě. Též František M. Hník, jeho nástupce v úřadě děkana v akademickém roce 1946/7, měl porozumění pro mou práci v Braníku. Býval tam farářem Československé církve.

Činnost ve dvou povoláních nebyla snadná. Nebylo možno pro mne najít byt v Braníku, bydlel jsem stále na druhém konci Prahy v Břevnově a dojíždění zabíralo mnoho času. Snažil jsem se též pokračovat ve studiích přerušovaných v listopadu 1939.

V práci v branickém sboru jsem pokračoval do února 1947 a snažil jsem se, aby byl povolán plnočasový pracovník.

*) Pokračování z minulého čísla. Tyto vzpomínky Dr. Stanislava Segerta k padeáti letému výročí našeho kostela jsou převzaty z dubnové Brány z roku 1998. Dokončení v příštím čísle.

Když se Zdeněk Jokl počátkem roku 1947 vracel z vojenské služby, měl být poslán jako vikář do Brna. Vysvětlil jsem synodnímu senioru Křenkovi, že branický sbor početný – více než tisíc členů – a rozlehlý – od Prahy až k Sázavě – nutně potřebuje stálého pracovníka, neboť až nastoupím vojenskou službu v květnu, nebudu moci v práci pokračovat. Zdeněk Jokl předtím působil ve sboru vnohradském jako diakon a jako vikář. Bydlil v Hodkovičkách, takže znal branický sbor zblízka.

Původní plány na vybavení branického sboru kostelem musely být po válce změněny. Oblast, se kterou se pro stavbu kostela původně počítalo, neměla být zastavěna. Bylo zapotřebí najít jiné místo. Protektorátní koruny, jež byly věnovány členy sboru na v stavbu kostela, pozbyly platnost.

ZPRÁVA ZA STARŠÍ DOROST

(ač je, jak na 11. straně píše Áda, označení „starší a mladší“ zavádějící)

Starší dorost ve věku 9–14 let se začal scházet začátkem tohoto školního roku, kdy jsme se rozdělili na mladší a starší. Scházíme se každý pátek od 15.30 do 17.30 v počtu 4–8 děti a 2–5 vedoucích.

Dorostový program se skládá ze dvou her a biblického programu. Od Nového roku se věnujeme cyklu *Bůh jako...*

V minulém roce jsme se podíleli na několika výletech a výpravách malého dorostu a měli jsme jednu samostatnou třídenní výpravu. Teď je před námi Velikonoční výprava, na které budeme mít děti z obou dorostů. *Kiki Plháková*

BYLO MNĚ PĚT LET,

když se stavěl náš kostel

Některé životní zážitky nezapomeneme, znovu a znovu, často nečekaně, se nám připomenou. Bylo mně pět let, když začala stavba našeho dřevěného kostelíka. Oslava 70 let od jeho otevření odemkla poklad mých vzpomínek na tu euforickou poválečnou dobu.

Zajímavé slovíčko, kostelík. Snad trošku sentimentální, dětinské, ale kostel v tom pravém, tradiční slova smyslu to není, kostel mají u Salvátora nebo na Vysočině v Telecím, kde jedenáct let sloužil můj bratr Tomáš. Ten náš je kostelík. Mám ho tak rád, že jsem se do něj po 50 letech života „za mořem“ vrátil. Ale není to jen jeho zajímavá, jednoduchá architektura, co mě těší, je to společenství lidí tří generací, se kterými sdílím atmosféru našeho „evangelictví“.

Já jsem si to v útlém věku šesti let těžko mohl uvědomit, jak velká událost to byla pro moje rodiče, postavit si svoji vlastní modlitebnu. A pro tetu Martu, sestru naší matky, která s námi žila, ve staršovstvu našeho sboru věrně sloužila. A jistě pro našeho dědečka Vlastimila Svatopluka Jurena, původně reformovaného faráře z Hustopeče a Loun, v té době již ve výslužbě.

Mít své vlastní místo pro bohoslužby! Důstojné místo k setkávání! Nemuset se scházet v různých nouzových, dočasných nebo pronajatých prostorách!

Jak to bylo během války, to nevím, ani z vyprávění. Ale od konce války je moje hlava plná vividních obrazů života kolem mne, evangelické prostředí. Pamatuji se, že jsme několikrát měli nedělní školu v truhlárně člena sboru; jak moji sestru Doris, narozenou v únoru 1945 pokřtil dědeček v suterénní bohoslužebně Československé církve, do které se vcházelo z ulice Nad Přívozem.

Jistě tomu přispěla poválečná euforie, k rozhodnutí postavit si svůj vlastní „chrám Páně“. Musela to být parta skvělých lidí, kteří to v tak krátké době dokázali.

„Ale kluci, to nedělejte, vždyť to zničíte!“ Asi takhle nějak se na nás obořil dospělák, když jsme se na staveništi klouzali po deskách, ze kterých je náš kostel postaven. Když před kostelem mužští vztyčovali vlajkový stožár, nějak se jim to vymklo z ruky a já dosud vidím kurátora bratra Sopha s krvavou hlavou.

Nemyslím si, že my dnes můžeme ocenit těžkosti, kterými naši věřící rodiče a ti „věrní“ před nimi procházeli. V naší rodině se o strastech nemluvilo, asi byly brány jako nevyhnutelná část života. Jistě však byli vděční za to, že je vše lepší a snazší, než to bylo za dob jejich předchůdců, kdy šlo i o život. Cítili jsme, vnímali jsme, dýchali jsme optimismus.

Například, v naší rodině koluje, že dědeček Juren, když zakládal v německé Hustopeči českou školu, v kapse u kabátu nosil pistoli pro případ konfrontace s místními Němci. Poprvé mně to před pár let řekl Tomáš, který ovšem dodal, že ta pistole nebyla nabitá, že to ale Němci nevěděli. Nabitá, nenabitá, situace

s místními Němci byla tak napjatá, „... že mu okresní hejtman přidělil 6 četníků k ochraně osobní bezpečnosti.“ (Josef Šplíchal, Kronika českobratrského evngelického sboru v Lounech, <http://louny.evangnet.cz>.)

Dědeček Juren se dožil postavení našeho kostelíku, ale kolik si ho „užil“, nevím a nedokážu odhadnout. Krátce po jeho otevření ho z naší vilky na Dobešce rodiče převezli do Domova pro seniory v Sobotíně v Jeseníkách, kde v roce 1951 zemřel.

Petr Bísek

LUDEK REJCHRT: VRÝVÁNÍ

Od našeho bývalého faráře, výborného teologa jsme mohli číst mnoho literárních děl zabývajících se výklady biblických knih, otázkami víry či církevními dějinami apod. Je znám jeho vřelý vztah k dětem, pro které převyprávěl biblické příběhy nebo skládal dětské písně. Kromě toho má i další umělecké nadání, mezi jeho koníčky patří řezbářství a grafika. Je mnohdy velmi překvapivé, co dokáže vyřezat ze dřeva nebo vytvořit grafické listy. Všechny výsledky mají vysokou uměleckou hodnotu.

A tak se nám dostává do rukou další dílo br. faráře Rejchrt, krásná sbírka 41 grafických listů. Nedokážeme si představit, kolik času a trpělivosti musí umělec mít, aby dosáhl své představy. Mnohdy vypadá práce marně, musí se začínat znovu a znovu, ale když se krásný otisk z měděné desky podaří dát na papír, je velkou odměnou tichý úžas. Stejně tak čtenář, který se zadívá do pozoruhodných výjevů, nevyčází z údivu.

Inspirací jsou biblické postavy (Samson, Jákob), Ježíšova podobenství, známé osobnosti českého národa (M. J. Hus, J. A. Komenský), stejně jako středověcí či novodobí mučedníci (farář P. J. Toufar). Jako skladatel má velmi blízko k Wolfgangu Amadeu Mozartovi, Jakubu Janu Rybovi nebo výbornému interpretovi Bachovy varhanní hudby, Albertu Schweitzerovi. Ke každému listu je vybrán výstižný text. Jedná se o básně Josefa Václava Sládka, Jaroslava Seiferta, Williama Shakespeara, Františka Halase, Jana Skácela, ale i známé sloky písní z Evangelického zpěvníku. Je příznačné, že při tvorbě br. Ludka Rejchrt ho vede „Někdo“ za ruku, kdo je stále s ním a má ho rád.

Kniha „Vrývání“ by neměla chybět v knihovně členů našeho branického sboru, stejně tak se může stát výborným dárkem. Je možné se k ní znovu a znovu vracet, prohlížet si jednotlivé listy, případně si číst verše s někým, koho máme rádi. Koupí dokážeme, že autorova práce nebyla vůbec marná, ba naopak, že čtenáři přinášejí povzbuzení a potěšení, což je autorova jediná odměna. A výnos z prodeje pomůže našemu sboru.

Pavel Novotný

Ilustraci z knihy (Milosrdný Samaritán) si prohlédněte na zadní straně obálky.

SPLNĚNÝ SEN EVEN

Velmi dlouhou dobu jsme snili o lepším zázemí našeho sboru, kde by bylo vhodnější prostředí ke shromážděním, zejména většího rozsahu a adekvátním standardním sociálním zařízením a kuchyňkou. Sen se nám splnil. Měli jsme konkrétní návrh a projekt, vypracovaný bratrem architektem Davidem Vávrou, ale jeho realizace nebyla snadná. Nastalo hledání nejlepšího řešení a především ne-společet jednání s úřady, jejichž neustálé překážky nás znervózňovaly. Celého řešení se pod stálým dohledem milého architekta Davida Vávry ujalo s plným nasazením staršovstvo. Přesto největší tíha ležela na kurátorovi Aleši Drápalovi. Věnoval přípravě stavby spoustu volného času i na úkor rodiny. Nepolevil, bojoval s neustálými obstrukcemi úřadů. Někteří členové sboru se mylně domnívali, že z naší strany se nejedná energičtěji. Bohužel si vůbec neuvědomovali, že ze strany státu neexistují žádné termíny pro rozhodnutí či schválení, vyřizování si předávali nekontrolovaně mezi sebou. V jednání s úřady pomáhal bývalý člen staršovstva a sboru bratr Vítězslav Prosek. Výhodou byla možnost využití technických zkušeností a kontaktů bratra Aleše Jelínka. Poděkování si zaslouží všichni, kdo přiložili ruku k dílu, ovšem nejvíce bratr kurátor Drápal.

Pomyslný štafetový kolík převzal kurátor Tomáš Bedrník. Když se poprvé objevil za stolem Páně v reflexní vestě, bylo to velmi překvapivé, ale tím začala jeho starost o zdárný průběh stavby. Na stavbě byl placený stavební dozor, ale bratr Bedrník si vzal stavbu za svou a stejně jako jeho předchůdce jí věnoval velké množství práce a rodina musela být stranou. Tomáši díky! Měl také spolupracovnice, ženy se intenzivně staraly o plně funkční vnitřní vybavení a i zde měl poslední slovo bratr Vávra. Nedopustil nějaké zbytečné šetření, naopak měl zájem na tom, abychom byli na stavbu právem pyšní a aby plně vyhovovala mnoho následujících let.

Velkou pozornost si zaslouží celý sbor. Nikdo z členů sboru nemusel být na stavbě viděn, přesto má každý, kdo svojí obětavostí přispěl na konto „888“ velký podíl na úspěšném dokončení sborového snu. Bankovní konto hodně zeštíhlo, ale kromě jedné krátkodobé půjčky byla stavba profinancována z vlastních zdrojů. Můžeme být právem hrdi, co jsme společnými silami dokázali! Vřelý dík Vám, bratři a sestry!

Pavel Novotný

Ve středu 21. března jsme se v pohodlí Evenu přenesli do současného Izraele.

Lenka a Klára Pecharovy se s námi podělily o zážitky z cesty učitelů církevní školy do Svaté země – povídání, promítání obrázků i map, čtení z Bible ke zmiňovaným územím. Odpovědi na otázky těch, kteří v Izraeli dosud nebyli, zkušenosti těch, kterým se touha po podobné cestě už vyplnila. ■

PODĚKOVÁNÍ

Vážený a milý kolektiv redakční rady Brány,

dočetla jsem Vaši březnovou Bránu a nemohu jinak, než vám moc poděkovat veřejně. Každý článek v ní potěšil, je to krásné povídání – s dojetím se vracím do let minulých, byla to krásná doba a současnost si nezádá.

A tak, upřímně „zaplat“ Pán Bůh“ všem, kteří mi poskytli pomoc jakýmkoliv způsobem. Bylo jich mnoho.

V současné době bych chtěla moc poděkovat sestře Martě Drápalové, která se mne ujala a pomáhá mi v jednání o umístění v domově seniorů. Můj zdravotní stav se zhoršil, rozhodla jsem se situaci řešit, i když to není lehké rozhodnutí. Ale věk rozhodne za nás. Ale branický sbor bude stále mým druhým domovem.

A tak na Vás všechny s láskou vzpomínám, děkuji za vše a celý sbor srdečně zdravím.

Marula Hrbková

BRANICKÉ RODINY S DĚTMI

Naše spíše mírně neorganizovaná skupina rodičů s dětmi funguje od minulého roku. Tehdy jsme se před prázdninami sešli a spolu s bratrem kurátorem a bratrem farářem promýšleli, co pro malé děti a jejich rodiče v Braníku vymyslet a jak změnit, co nás trápí. Založili jsme společnou mailovou adresu rodiny-branik@googlegroups.com. Z diskuze vyplynulo, že by si část rodičů přála změny v malém sálku a na zahradě u kostela (například malé hřiště a přístřešek pro kočárky). Změny v koordinaci se staršovstvem postupně realizujeme (viz článek v minulé Bráně). Tyto změny jsou částečně financovány průběžnou sbírkou s variabilním symbolem 999.

Další aktivitou jsou pak společné výlety. Realizovali jsme zatím dva – výlet do Prokopského údolí a společnou návštěvu kavárny Pink Bear. Akcí se účastnilo okolo 8–10 rodin s menšími dětmi.

Cílem těchto aktivit je vzájemně se lépe seznámit a mít možnost diskutovat o specifických potřebách rodin s malými dětmi v našem sboru. Je skvělé, že se do akcí zapojují i rodiny, které jsou v našem sboru nové.

Pokud byste měli chuť se k nám přidat a být tak informováni o dění v této skupině, ozvěte se prosím Magdě Slabé nebo Davidu Slabému. A máte-li chuť zorganizovat nějakou společnou akci, budeme moc rádi.

Magda

PODPOŘTE OTEVŘENÝ DOPIS

ve věci azylu čínských křesťanů

Dnes (v pondělí 26.3.2018 dopoledne) měla petice 7.662 elektronických podpisů (můžete se připojit prostřednictvím serveru „e-petice.cz“). K nim se připočítávají fyzické podpisy na podpisových arších. Archy naleznete v kostele na nástěnce, předáme je organizátorům. Návštěva parlamentu je plánována na týden po Velikonocích. Bude-li mít petice alespoň 10.000 podpisů, zvětší se tím šance, že ji poslanci vezmou na vědomí a řádně projednají. Děkujeme za pozornost!

Předsedovi Senátu Parlamentu České republiky
panu Milanovi Štěchovi
Valdštejnské náměstí 17/4, 118 01 Praha 1

a

Předsedovi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky
panu Radku Vondráčkovi
Sněmovní 4, 118 26 Praha 1-Malá Strana

*Vážený pane předsedo Štěchu,
vážený pane předsedo Vondráčku,*

s úzkostí sledujeme, jak Ministerstvo vnitra ČR z devadesáti procent zamítá žádosti o mezinárodní ochranu (tzv. azyl) žadatelům, které známe jako „72 čínských křesťanů“. Ministerstvo svá rozhodnutí zdůvodňuje faktem, že se žadatelům nepodařilo objektivně prokázat pronásledování, které uvádějí ve svých žádostech o azyl v naší zemi. Ministerstvo, které podniklo podle slov ministra vnitra vlastní šetření v Číně, tak postupuje podle platných zákonů naší země a Evropské unie. Podle svědectví čínských žadatelů jsou ale ve své zemi ohroženi a pronásledováni kvůli své víře tajnými službami čínského státu. Získat o tom objektivní informace je z principu nemožné, musely by je poskytnout právě tyto represivní složky. Přes důkazní nedostatečnost se nám ale zdá, že obavy žadatelů o život a z pronásledování jsou velmi pravděpodobné nebo pravdivé. Proto považujeme za velmi důležité jak se my, naše země, zachováme k těmto lidem i po neudělení azylu, zda jim poskytneme např. doplňkovou ochranu nebo povolení k pobytu z humanitárních důvodů, tedy že je nevyhostíme do země původu. Navrácením do původní vlasti by se nám totiž mohlo podařit je zcela podle platného práva vydat zpět do rukou jejich trýznitelů. Pronásledování, které dnes neumíme doložit, by se po emigraci a navrácení změnilo v děsivou jistotu.

Pane předsedo senátu, pane předsedo poslanecké sněmovny, víme, že nesmíte zasahovat do postupu výkonné moci ani soudů. Záměrně se obracíme právě na vás jako zástupce zákonodárné moci a reprezentantů země. Je principiálně důležité, jakou společenskou atmosféru v naší zemi vytváříte a zastáváte. Naše země za padesát let nejprve nacismu, pak komunismu, „dala světu“ 200 až 300 tisíc uprchlíků – pronásledovaných i tzv. ekonomických, kteří nebyli vraceni. Tempo, kterým světu dnes „oplácíme“, je téměř padesátinásobně nižší, (za 25 let naší svobody jsme udělili přibližně 3.300 azylů, což jsou 2 setiny toho, co svět udělil za stejnou dobu nám. Započteme-li udělené doplňkové ochrany, jde asi o 4 setiny, tedy o pětadvacetinásobně nižší tempo) a to je nepochopitelné až ostudné.

Apelujeme na vás, my, občané České republiky, věřící i nevěřící, abyste trvali na tom, že naše země patří mezi světové bezpečné země, které v případě nedostatku důkazů, ale při vysoké pravděpodobnosti existenčního ohrožení, žadatele o azyl ochrání. Vaše role představitelů naší země je v tom klíčová. Právě dobré vedení z pozic nejvyšší reprezentace opakovaně ukázalo, že i pobyt velkého množství imigrantů v naší zemi se dá dobře zvládnout a nevnese žádný neklid mezi naše občany. Ukázalo se to kdysi ve věci řecké nebo vietnamské komunity u nás nebo později během války v bývalé Jugoslávii, kdy jsme dočasně přijali desítky tisíc osob. Při podobně dobrém vedení nemůže naší zemi nijak ohrozit dnešních 72 (číslo je přibližné) čínských křesťanů žádajících o azyl, kterým bychom i my rádi osobně pomohli. Podstatné je, aby mohli v naší zemi zůstat a nebyli vydáni vstříc téměř jisté tragedii.

Charakter naší země spoluvytvářelo a spoluvytváří křesťanství. Proto je naší prvořadou povinností ochránit kohokoliv, kdo je v nouzi, i kdyby to byl bývalý komunist. Takový solidární postoj a příslušnost ke komunitě svobodných pomáhajících zemí ve světě je pro nás ctí, ale i největší lidskou, státnickou a zcela jistě i ekonomickou investicí do budoucnosti. O to víc nám leží na srdci ohrožení křesťanští spolubratři a spolusestry z Číny.

Vážení pánové, právě o pomoc při spoluvytváření našeho společenského klimatu vás chceme poprosit a požádat. Projevenou ve vašich postojích a prohlášeních, která mají nepřímý vliv i na moc výkonnou. Abychom se za svou zemi nemuseli stydět. Hodně na vás záleží. I právě teď, tváří v tvář 72 čínským křesťanům.

S úctou, poděkováním a s pozdravem vaši

Svatopluk Karásek, David Titěra, Alžběta Lněničková, Tomáš Cejp

V Praze dne 4. března 2018

Korespondenční adresa: Tomáš Cejp, Sokolovská 59, 186 00 Praha 8-Karlín

Zprávu o modlitebním setkání na podporu čínských křesťanů si můžete přečíst na straně 24.

KVÍZ „KDO TO BYL?“

V neděli 25. 3. se po bohoslužbách konal již tradiční (po kolikáté už?) historický kvíz Jiřího Čujana st.

Průběh normální: remcání („horší termín si už nemohli vymyslet“), odcházení, pak váhavý návrat do lavic, soustředěné sledování děje, nadšený potlesk, hlasitě projevovaná chvála autorovi i hercům, vyplnění anketních lístků, vyhodnocení. Zasloužená chvála potlačila počítání, kolik času, námahy, vynalézavosti, tvůrce i herci do hry vložili: Příprava scénáře: kmitání příslušníků rodiny Čujanovy mezi knihovnami a archivy, přinášení podkladů; hledání představitelů; učení se textu; nákup látky a šití dobových šatů s „honzíkem“ přesně podle představy autora.

Zkouška kostýmů i celé hry na chodbě léčebny, kterou bratr Čujan – autor a režisér v jedné osobě – nemohl na zkoušku ani na nedělní představení opustit.

Děkujeme hledaným osobám – Lojzíkovi Jiráskovi (Jan Lukáš), Mikuláši Alšovi (Michal Mazný), Josefu Thomayerovi (Jiří Slavíček) a půvabné herečce Otýlii Sklenářové-Malé (Jitka Slavíčková) – za bravurní ztvárnění přidělených rolí. A Jiřímu Čujanovi st., že se nenechal odradit překážkami ani nemocí a své milované představení úspěšně dokončil. RČ

P. S.

Z původně jednoduchých literárně-historických kvízů se stala zajímavá a naučná dramatizace s výborným obsazením. MB

KŘEŠŤANÉ V NEPÁLU

Nepál je známý svou starou historií a úchvatnými horskými vrcholy. Méně známé jsou údaje o pronásledování křesťanů. Podle údajů mezinárodní křesťanské organizace Open Doors, která sleduje pronásledování křesťanů v různých zemích světa, je Nepál na 25. místě, což sice nevypadá tak zle, ale situace se v posledním roce zhoršila. Jedním z hlavních faktorů, které vedly k zhoršování práv náboženské svobody v Nepálu, byla legislativa, která byla v říjnu 2017 podepsána zákonem a která trestá náboženskou konverzi.

Ačkoli vláda představuje Nepál jako sekulární zemi, prakticky ho řídí hinduistické síly, říká Bharat Giri, pastor, který je nyní předsedou politické strany, jež se snaží inspirovat a povzbudit křesťany, aby se postavili za svá práva.

„Jsme ovládnáni Indií,“ uvedl Giri v křesťanských internetových novinách The Christian Post a vysvětlil, že nesoulad, nedbalost lidských potřeb, korupce a porušování lidských práv, které postihují menšinové náboženské skupiny, jsou na vzestupu.

„Propagují pouze hinduistické lidi,“ vysvětlil a poznamenal, že menšiny křesťanů, muslimů a buddhistů jsou v zemi utlačovány. Hovořil o několika případech, kdy křesťané trpěli kvůli evangeliu, a to ještě předtím, než minulý rok prošel uvedený zákon. Za rozdávání křesťanských letáků dostalo několik křesťanů trest vězení na mnoho měsíců.

Taková situace kdysi v zemi už byla, ale poslední dvě desetiletí přinesla uvolnění a naději. A nyní se situace v některých okresech zase zhoršuje.

Už před lety, kdy začala podpora prvního nepálského studenta naším sborem, bylo doporučováno, abychom se v korespondenci neptali na konkrétní místo, odkud student pochází, ani nekomentovali v dopisech politickou situaci.

Církev v Nepálu vyrostla z 50 000 pokřtěných v roce 1991 na více než milion křesťanů v současnosti. Nepálská církev je tak jednou z nejrychleji rostoucích na světě. Panuje zde veliký hlad po evangeliu, ale zároveň veliký nedostatek dobře připravených služebníků. Pastorem nového křesťanského společenství se v Nepálu často stane první, kdo ve vesnici uvěří.

Naš sbor již pomohl vystudovat třem nepálským studentům, aby se stali pastory. Za rok by měl dostudovat i další student – Ashish Gairel.

Podrobné údaje o této pomoci nepálské církvi jsou uvedeny na webové stránce Nadace Mezinárodní potřeby.*

J. Zvánovcová

*) <http://mezinarodni-potreby.cz/dalsi-projekty/nepalsti-studenti-biblickych-skol/o-nepalskych-studentech-biblickych-skol>

NEDĚLNÍ ŠKOLA V NOUZI

Na celosborovém shromáždění 18. března byla připomenuta nouze nedělní školy, způsobená postupným ubýváním nedělkových učitelů. Sbor roste k radosti nás všech, neboť děti přináší do každého společenství smích, radost i naději na budoucí dny. Jejich stoupající počet zároveň nutí k jejich rozdělení na skupinky menších a větších, tím pádem je i zapotřebí dvou učitelů na jednu neděli. Nebála bych se prohlásit, že v současné době je stav učitelů nedělní školy kritický.

Každá služba sboru je bohubilá, dovolím si ale s prominutím službu dětem vyzdvihnout o něco výše, neboť děti jsou naší radostí a štěstím; a budoucnost patří jim.

S prosbou se obracím na každého, který má rád děti a je ochotný k službě nejen našemu sboru, ale hlavně našim dětem. Nebojte se ozvat, přestože o sobě můžete mít pochyby zda to zvládnete. V tomto ohledu si vždy vzpomenu na to, co mi říkali rodiče, když jsem byla malá:

„Jak můžeš vědět, že to nezvládneš, když jsi to ani nezkusila?“

Pro více informací se prosím obraťte na sestru Miriam Žilkovou.

Katka W.

MODLITEBNÍ SETKÁNÍ

na podporu čínských křesťanů

Neodpírejte milosrdenství těm, kteří je potřebují. Pamatujte, že i Ježíš byl kdysi na útěku a potřeboval pomoc.

V pátek 16. 3. v podvečer jsme se sešli u památníku obětí totality, abychom podpořili modlitbou nejen 70 čínských křesťanů, kteří stále čekají na udělení statusu uprchlíků.

Na tomto mezidenominačním setkání vystoupili zástupci naší církve, Církve bratrské, židovské a muslimské obce, vietnamské komunity a další...

Žalm 43, který nás provázel celým podvečerem, jsme vyslechli také v čínštině. Po modlitbě Páně jsme zazpívali píseň Jednou budem dál. Na závěr shromáždění se rozezněly zvony z chrámů Panny Marie Vítězné a Salvátora. *J. P.*

Pokud máte zájem si poslechnout záznam z celého shromáždění, najdete ho na <https://youtu.be/5jOaqHE9NCO>.

VYZNÁNÍ

Pozoruj, jak do církve přicházejí a z církve odcházejí mnozí lidé. Přicházejí, hledají a často odejdou zcela nedotčení zvěsti evangelia. Mnoho se hovoří o výchově, tradici a trvalých hodnotách.

Mnoho se hovoří a mnohdy jsou to prázdná slova. Často dáváme okoralý chléb těm, kteří zmírají žízni.

Přemyslím o tom, jak mám vysvětlit a předat svou víru svým bližním. Jak se mám vyznat bez zbytečného patosu z toho, že slovo víra je v mém případě už zcela nevýstižný termín. Věřit totiž můžeme kdekomu a kdečemu. Já však po letech zápasů už vím. Vyslovuji to s velkou pokorou a bázni, když se vyznávám slovy ztrápeného Joba, který říká: „Já vím, že můj vykupitel je živ...“ (Jb 19,25)

Kdo je Bůh? Kdybychom se zeptali některých postav z Bible, možná, že by odpověděly takto:

Adam: Stvořitel. Ten, který mi zakázal jíst ovoce stromu poznání a vyhnal mne z ráje.

Kain: Ten, který vtiskl znamení hanby na mé čelo.

Abraham: Planoucí pochodeň.

Izák: Beránek na hoře Moira, který zachránil můj život.

Jákob: Démon, se kterým jsem bojoval za noční tmy ve vodách Jaboku.

Mojžíš: Slyšel jsem jeho hlas a spatřil hořící keř.

Samson: Podivuhodná síla mých rukou ve chvíli, kdy jsem zbořil chrám Dagonův.

David: Ten, který vedl mou ruku, když jsem vložil kamínek do praku a zabil Goliáše.

Jeremiáš: Ten, který mě znal dříve, než mne vytvořil v těle mé matky.

Jak vidíme, zkušenost víry dokáže lidi vyjádřit spíše básnicky nebo popisem určité události, při které toto poznání nastalo. Každý z nich zažil něco jiného, a přece zásadně stejného. Jde o zvláštní jedinečnost chvíle, která se nesmazatelně vtiskla do lidské mysli.

Je to vědomí, že TEN, KTERÝ JE, se nám dal ze své milosti poznat. Je to něco tak velkého a silného, že ústa oněmí. Je to jako dotyk lásky, který lze připodobnit každodennímu kousku chleba, doušku vína a silné, bezpečné otcovské náruči.

z knihy Jindřišky Kubáčové Malé úvahy

POZVÁNKY, INZERCE

Zveme vás na další **výstavu obrazů sestry Jiřiny Adamcové**,
tentokrát k veršům českých básníků a k moravským lidovým písním
v Domově pro seniory, v Donovalské ulici 31.
Vernisáž: 16. dubna 2018 ve 14 hodin

Srdečně Vás zveme na **Branický bazárek**

Kde: kostel ČCE v Praze 4-Braníku, Modřanská 1821/118

Kdy: 29. 4. 2018 po bohoslužbách (cca. v 11 hodin)

Co můžete donést s sebou?

*oblečení (dětské i na dospělé) * knihy * hračky * sportovní potřeby *
kuchyňské potřeby * a jiné věci, které máte pocit že ještě někdo může upotřebit.*

Jedná se o výměnný bazárek (vše je zdarma).

Věci, které si nikdo neodnese, budou ekologicky zlikvidovány nebo darovány.

Vážení přátelé,

dovolujeme si vás pozvat na

komorní výstavu virtuózních kreseb ak. mal. Miroslava Rady

v galerii Vršovického sboru ČCE, Tulská I, Praha 10

Jarmila Radová a synové Ondřej a Vojtěch s rodinami

Výstava potrvá do 13. května 2018

otevřeno každou nedělí od 10.40 do 11.40

nebo po domluvě mob. 604 617 764

Nová forma podpory našeho partnerského střediska Diakonie

Upozorňujeme na možnost podpořit naši Diakonii ČCE –

Středisko celostátních programů a služeb

na webových stránkách www.givt.cz.

Pomáhejte zdarma při nakupování na internetu,

nezaplatíte ani korunu navíc. ☺

Nyní již více než 1070 obchodů:

knihy, lékárny, domácí potřeby, cestovní kanceláře, Tchibo...

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 přístavba
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 4/duben 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě,

nebo e-mailem (na obě adresy!): mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

